SORIN CERIN

FERICIRE

eLiteratura

Poezii de meditație

SORIN CERIN

FERICIRE

POEZII DE MEDITAȚIE

2015

Această carte a apărut în prima ediție la editura eLiteratura, din București, Romania, cu coordonatele de identificare de mai jos:

Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura, în format electronic şi tipărit.

Coperta: Leo Orman

ISBN 978-606-700-748-0

Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la acest link: http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-700-749-7

Pentru informații privind această carte, adresaţi-vă editurii eLiteratura*:* **info@eLiteratura.com.ro** *sau* **info@ePublishers.info**.

www.eLiteratura.com.ro
www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN

Fericire : poezii de meditaţie / Sorin Cerin. –

Bucureşti : eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-748-0

821.135.1 -1

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

Ana Blandiana :"Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar, un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre

moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ion Vlad "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Conf. univ. dr.Călin Teutişan "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr.Cornel Moraru"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Lector univ. dr. Laura Lazar Zavaleanu**

Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul *Marilor Tăceri* îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după *Poemele luminii*) şi Arghezi.

Însuşi titlul volumului, *Marile Tăceri,* impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.

Căutărilor febrile din *Psalmii* arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”.

(Familia, Iulie 2015) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ştefan Borbély "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Ioan Holban,,Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Theodor Codreanu„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Marian Odangiu“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea

într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Eugen Evu:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă,

a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

CUPRINS

1. Trădat de Singurătate
2. Evaziune fiscală
3. Mirodeniile Creației
4. Paradis și Cunoaștere
5. Trepte bizarre
6. Preacurvea cu Dumnezeu
7. Momente firești sau nefirești
8. Imaginație
9. Icoana Viitorului
10. Steaua Morții
11. În brațele primitoare ale Morții
12. În vitrină
13. Catedrale de promisiuni
14. Adevărul Neantului Creator
15. Avortoni
16. Omenie
17. Incendii de speranțe
18. Zoaie de cer
19. Balanțele Justițiilor
20. Marea vieții mele
21. Nămeții viețilr
22. Timp vrăjitor
23. Coroane de Cezari
24. Fier reciclat
25. Planeta albastră
26. Fericire
27. Neființa de dinainte de a fi
28. Apa Vieții
29. Lumea Lui Dumnezeu
30. Clipe și Metamorfoză
31. Campionatul de Amintiri

32. Cortina pleoapelor
33. Înserare alături de Străinul din noi
34. Fată Mare
35. Broaște Țestoase
36. Menajeria de sticlă
37. Corbii judecăților
38. Târg sleit de puteri
39. Copiii din noi de altădată
40. Inimi de Foc
41. Pași de nisip
42. Seva Trecutului
43. Coadă de pește
44. Marea Contemplare a Sensului
45. Oglinzi Paralele
46. Constelația Orion
47. Fantomele Privirilor
48. Roți strâmbe
49. Ultima modă
50. Comisar-șef
51. Cugetele pașilor
52. Catedralele bunului simț
53. Vremurile Vremilor
54. Viermi de mătase
55. Seraiul Iluziei Vieții
56. Tuberculoza libertății
57. Mături
58. Lac secat
59. Viitor anonim
60. Paradis forțat
61. La clădirea Moralei
62. Paginile Fericirii
63. Tăceri pustiite
64. Restricții
65. La târgul de pierdut vieți
66. La cote maxime
67. Fiare inoxidabile

68. Târg de sclavi
69. Morarul certitudinilor
70. Orizontul nimănui
71. Zvonuri decongestionate
72. Bucate alese
73. Gratii fumegânde
74. Câte înțelesuri
75. Epave abandonate
76. Libertăți zbuciumate
77. Pasiunea de a exista
78. Lasă-mi
79. Împlinirea unui Absolut
80. Zile virgine
81. Icoanele din bisericile Adevărului Absolut
82. Conștiința Iluziilor Vieții
83. Râme după ploaia de foc
84. Desființarea Ordinii
85. Rația zilnică de viață
86. Întrupare
87. Până azi
88. Adevăr supus
89. Lumina stelei propriului Destin
90. Rigor Mortis
91. Morminte de Cuvinte
92. Fonduri existențiale
93. Refugiul Fericirilor
94. La crâșma Norocului chior
95. Uși întredeschise
96. Ploile vorbelor de duh
97. Joc de domino
98. Dacă nu ar fi existat Iertarea
99. Plăceri carnale feliate
100. Gusturile Fericirii
101. Porțile simțurilor
102. Epoleți de ceară
103. Lăturile unor Plăceri

104. Un Vierme
105. Pirostrii de chibrituri
106. Onoratul primar
107. Înaltă academie de științe

1) Trădat de Singurătate

Însingurarea pare o străină față de Singurătate,
pe aripile de plumb ale orizontului nepăsător și dezolant,
al Fericirii,
proaspăt divorțate de Realitate,
la tribunalul nemilos al Existenței.

Gheare de amintiri,
răsfoiesc paginile frunzelor ruginite,
zgâriind pielea ridată și bătrână,
a unei Toamne a Fericirii,
care nu și-a cunoscut Primăvara trupului niciodată,
fiind blestemată de Natura Umană,
să rămână pe vecie,
fată mare,
la ușa Iluziilor Vieții.

Pași pierduți de zâmbete mute și încremenite,
pe fața unui Timp internat de urgență,
la ospiciul Zilelor nebune,
unde încearcă să-și înțeleagă Destinul,
din spatele gratiilor unor Vise,
care l-au trădat,
propriei sale Singurătăți.

2) Evaziune fiscală

Cât poate însemna cateva fire de nisip rătăcitor,
pierdut din sufletul pustiit ale unei clepsidre sparte,
răsfirat pe țărmurile nemiloase ale Viitorului,
ce par fără de sfârșit,
lacrimilor amare ale Conțtiinței,
văduvite de Caracterul,
care tocmai s-a sinucis,
la porțile bordelului cu nume de Societate de Consum,
Vieți?

Doar Zorii nepăsători și reci ai unui Cuvânt,
 din care pare a se întrupa Lumea,
îi mai amintesc Existenței,
că există minunea de a simți,
carnea putrezită a unei Iubiri,
decedate și ea odată cu defunctul Caracter,
În condiții neelucidate de istoriile Desfrâului,
care ne-a pecetluit Soarta,
cu un cod de bare fals,
ce nu poate fi identificat niciodată,
de casa de marcat adevăruri,
pentru care ar fi trebuit să plătim taxe de protecție,
unui Dumnezeu corupt,
 la fel de evazionist în ale fiscalității existențiale,
ca și noi.

3) Mirodeniile Creației

Valuri din sângele Amintirii rănite,
sparg venele țărânii Cuvântului întrupat,
din strigătul mut al neputinței,
de a ne identifica cu Voința Lui Dumnezeu.

Aripi de gânduri se prăbușesc,
lipsite de aerul Înțelepciunii,
peste smoala fierbinte și cețoasă a unui Adevăr,
din care se construiesc drumurile asfaltate cu neant,
ce duc către cimitirele zâmbetelor ofilite,
ale eternei învingătoare cu nume de Moarte,
ai cărei ochi dulci, încremeniți, inexpresivi,
ne lasă să credem în Viață,
sufocându-ne cu fiecare pas,
ce ne apropie de fericirea încrederii în sine,
al cărei laț atârnă de fărădelegile omenești,
spânzurându-ne cu fiecare zi,
nopțile înțelesurilor iluizorii ale Existenței,
din care pretindem că ne-am întrupat,
Istoria propriilor noastre istorii,
arse pe rugul aceluiași grătar,
pe care și-a prăjit Dumnezeu,
 Creația,
a gustat-o și a înțeles,
că trebuie neapărat să fie și niște mirodenii lângă ea,
făcându-ne pe noi,
 ca pe urmă să invite toți sfinții Învățăturilor Sale,
la chiolhanul cel ceresc,
unde atât de mult le plăcu acestora bucatele cu miros de
plăceri lumești,

încât au descoperit frumusețea Iadului,
lăsându-L pe Dumnezeu,
cu toată muzica lui cultă,
murmurată de heruvimi fără de sex,
numai buni pentru subiecte de bancuri deocheate,
șușotite de Sfinți pe la colțurile Universului Condiției Umane,
dar toate acestea,
nu înainte,
de a-i fura Lui Dumnezeu,
rețeta mirodeniilor omenirii,
pe care le-au perfecționat,
până la războaie, crime și torturi,
avorturi, minciuni sau sclavie,
lăsându-L pe Dumnezeu,
la fel de însingurat și trist pre cum era,
înainte de Creația Lumilor,
făcându-L să jure că nu mai vrea nici o altă Creație,
fiindu-i teamă de un nou eșec.

4) Paradis și Cunoaștere

Rădăcini de foc,
ard pantheonul Credinței,
din flăcările căreia,
ne țesem cămașa drumului în Viață,
încercând să o peticim cât mai rar,
cu vorbe la fel de goale,
ca în filmele pornograficelor simțăminte,
unde se excită Adevărurile lumii,
propuse doar pentru adulți.

Un motiv în plus,
de a rămâne mereu copii.

Vise fără opreliști și prejudecăți lascive,
ne maturizează Existența Patimilor,
căreia îi punem alături de hamuri și ochelarii de cal,
greutățile propriilor noastre Golgote Sisifice,
uneori, sifilitice,
pentru a ne arăta orizontul tăcerii,
de care ducem lipsă în larma de gânduri fără căpătâi,
a unui amurg galopant,
ce duce cu sângele asfințitului,
până și urma unicului sărut,
ce consta in divinitatea din fiecare suflet,
pe care Dumnezeul iubirii din bibliile noastre sacre ne-a dat-o,
în timp ce ne certa pentru Cunoașterea dobândită prin neascultare,
în grădina unui Paradis,
ce era al nimănui,
odată ce nu putea fi cunoscut altfel,

decât tot prin Cunoașterea aceia interzisă,
ce mai stă și acum,
la un colț de stradă al Deșertăciunii,
unde semnul de trecere interzisă este căzut și ruginit,
peste bisericile aspirațiilor noastre,
de a fi iertați,
că nu știam regulile de circulație,
ale propriilor Destine.

5) Trepte bizare

Tocuri înfipte-n pașii de granit ai Voinței,
par a ne arăta calea spre infernul călăuzitor al Pocăinței,
pe care ne rezemăm căderile și decăderile,
tălpilor pline de bătăturile bătute de soartă,
ale Viciilor.

Zugravi demenți fără pereți,
lovesc cu bidinelele Gândurilor,
carnea otrăvită a Clipei,
care nu-I lasă să se refuleze,
în biserica Timpului.

Trepte bizare,
tăioase și alunecoase,
împletite din sălciile înlăcrimate ale viselor,
unor stele,
care au căzut mai demult decât Vremea,
vrând să urce peste propriile lor ceruri de speranțe,
spre care nu va mai urca nimeni,
niciodată.

6) Preacurvea cu Dumnezeu

Cești roase,
 de buzele privirilor întunecate și indiferente,
ale cafelei Timpului,
pe care nu a mai băut-o nimeni,
de când cetatea Viselor s-a ruinat,
în brațele Destinului orb și zeflemitor,
al unei Morți ce vrea cu tot dinadinsul,
să pară de avangardă.

Doar corbii negri ai necinstei,
albiți de vremuri,
au rămas să ne conducă Adevărurile,
unei Existențe compromise,
la masa ororilor unde a pierdut pentru totdeauna,
partida de șah cu Neșansa,
plină de ifose și revanșardă,
față de tot ce poate fi numit istorie,
dorind să-și șteragă orice trecut compromițător,
pe când precurvea cu Dumnezeu,
în bosecheții reci și putrezi ai Condiției Umane,
înșelând Lumea.

7) Momente firești sau nefirești

Virgulele stinse de pompierii unor Priviri,
încă fumegă straniu spre ridurile unor pleoape,
ce-ar vrea să închidă odată pentru totdeauna,
întreaga vitrină a nepăsării,
pașilor pierduți ai mulțimilor,
ce merg cu strictețe fără să greșească niciodată,
spre nicăieri.

Reptile reci și indecise,
bântuie cerurile sufletelor,
devenind nori ai ploilor din vorbele de duh,
duse de vânturile Zilei,
spre crepusculul unor Amintiri,
înglodate-n noroiul adânc, rece și sadic,
al Compromisului,
cu obligatoria Moarte,
a propriilor Orizonturi,
pe care nu le vom mai căuta niciodată,
cu întrebările fără de răspuns ale Momentelor,
firești sau nefirești,
în care ne-am înecat voiți sau nevoiți,
Viețile.

8) Imaginație

De ce caii aspirațiilor trebuiau bătuți,împușcați și compromiși,
atunci când ne trăgeau din greu sania genelor noastre?

Eram atât de cucernici,
încât să credem că tălpile ei vor călca doar pe zăpada Pasiunilor?

Poate că ningea cu doruri,
iar noi,
ar fi trebuit să ne adăpostim de Patimile unei Lumi,
mai compromisă decât ziua nașterii noastre,
cea fără de titluri sau judecăți,
rămase de izbeliște,
la poarta Morții.

Și-am mers fără să înaintăm,
pe culoarul condamnaților la Viață,
încă o Clipă de durere,
până am înțeles,
că totul a fost o Greșeală,
atât de amară,
încât,
nici o virgulă,
nu mai reușea să mute,
Imaginația Adevărului.

9) Icoana Viitorului

Îmtr-o Singurătate,
doar Moartea poate să-și mute piesele de șah,
din dormitorul Existenței,
pe terasa plină de taroturi existențiale,
ale unei crâșme,
de propagandă intelectuală,
unde ochii devin fiare duse la fier vechi,
iar Privirile adăposturi pentru cei fără de casă,
ziduri cu program prelungit,
unde doar salcâmii întrebărilor fără de răspuns,
ai unei Primăveri,
mai freamătă într-un Timp,
al Nimănui.

Știu că somnul de veci al mormintelor din noi,
au depășit mai demult,
Calea cimitirelor,
în care ne-am înglodat în datorii,
Vieții.

Tot ce ne-a mai rămas,
sunt câteva icoane,
ale gunoaielor de fiecare zi,
în care ne scormonim,
Viitorul!

10) Steaua Morții

Fluvii de venin,
îneacă orizontul Religiei,
însetată de oceanele sfinților mutilați,
ai Desăvârșirii,
pentru care nu s-au descoperit încă,
spitalele de recuperare mintală,
din venele disperate după injecții,
ale drogaților născuți în maternități de vise,
cu politici și sistematizări,
din Societatea de Consum,
care ne consumă,
propria existență.

Doar cruci de fapte reprobabile,
stau pe limbile ce nu mai pot vorbi,
niciodată,
dar garnisite cu buruieni de rugăciuni,
gata spre a fi tăiate,
de mâinile harnice ale Păstorului,
ce nu poate înțelege,
blasfemiile cerute,
de trupurile Zilelor goale,
ce vor să se împreune cu Orizontul,
intrat în descompunere,
știind că sexul este interzis,
prin cimitirele fără garduri,
privite de ochii încercănați ai Timpului,
martor ale Cuvintelor,
întrupate-n înjurături și blesteme,
pe care le purtăm de la naștere,
sprea Steaua Morții care ne aștepta,

dintotdeauna,
fiind Destin.

11) În brațele primitoare ale Morții

Am săpat în țărâna trupului,
până a țâșnit sângele Iluziei Vieții,
devenit izvor de iluminare și mântuire,
pentru un Mântuitor,
pe care-L așteptam dintotdeauna,
fără să știu că se afla în mine,
dinainte de a mă naște.

Și-am început să beau spații și timpi,
din ce în ce mai însetat de stele,
până mi-am pierdut echilibrul,
fiind atât de beat,
încât nici beția Cunoașterii,
nu mai conta.

Prăfuit de gânduri,
îngenuncheat de vise,
căzut în șanțul disperării,
am căutat în zadar salvarea,
unei vieți pe care nu o puteam înțelege,
primind în schimb,
mântuirea tuturor Înțelesurilor,
ce consta,
în Credința de a mă arunca zâmbind,
în brațele ce deveneau din ce în ce mai primitoare,
ale Morții.

12) În vitrină

Dacă anii s-ar număra în frunze,
sentimentele ar rugini,
odată cu toamnele inimilor
sau ar rămâne încrustate,
pe tulpinile ce par eterne,
ale copacilor Speranței?,
ce primesc noapte de noapte,
în crengile gândurilor,
stelele căzătoare ale Împlinirilor,
ce-și părăsesc Universul,
devenit prea rece și avar,
de galaxiile privirilor,
care nu se ma caută,
întreabă sau răspund,
lăsând storurile înghțate ale pleoapelor,
să bântuire surd și adânc,
a neputință.

Dansul lasciv al rădăcinilor Istoriilor bolnave,
rup carnea țărânii umanității,
cu nume de Sens,
într-o horă a descompunerii,
Socetății de Consum,
care devine din ce în ce mai uitată și abătută,
în vitrina prăfuită a Dezolării,
pe care nu mai dorește să o cumpere,
nici cea mai amărâtă,
Clipă,
oricât de mult ar zâmbi,
prin reclamele mincinoase,
ale Vremii toturor Vremurilor.

13) Catedrale de promisiuni

Vampirii care se hrănesc,
numai cu oasele albite ale Demiurgului,
pe care le lustruiesc zilnic,
cu colții otrăviți a tot ce înseamnă,
libertate spirituală,
au devenit vectori de opinie,
pe scara socială cu treptele distruse,
ale Credinței.

Constructorii de catafalcuri ale iubirilor,
mai pot livra la cheia Voinței zăvorâte,
catedrale de promisiuni,
din cel mai bun material,
după placul clientului acestei Existențe,
care este mereu același,
Viața, care își dorește,
pereți din cranii de suferințe,
pe care le-a însuflețit,
ușile din priviri pierdute,
iar altarul,
neapărat din războaie și crime împotriva umanității.

Oare unde să mai așeze frumosul și bucuria de a trăi?
Bineînțeles că în vopseaua din care vor fi pictate icoanele,
Sfinților Martiri,
majoritatea decapitați pentru crezul,
de a da sens, culoare și frumusețe,
acestei Lumi.

14) Adevărul Neantului Creator

Și m-am trezit ploaie în pălmile norilor,
curgând pe fața unui Înțeles,
ce n-avea nevoie să devină iarnă,
pentru a mă îngehța într-atât încât,
să port lamele patinelor,
ce-mi taie felii Viitorul,
celor care derapează,
patinând,
adânc în ființa mea,
topind gheața fericirii,
uitând să pună ceva în loc,
o cât de mică amintire,
a Clipei în care Lumea,
mi-a devenit destin.

Și m-am scurs nefiresc de însingurat,
prin olanele și țiglele Cunoașterii,
devenind izvor de suferință,
ca mai toate Viețile,
ce udau țărâna facerii,
ca o nouă sămânță de Existență,
să încolțească pe drumul pavat cu suspine,
al Morții,
devenită pe neașteptate,
oceanul etern și nesfârșit,
al tuturor viselor acestor ploi ale Deșertăciunii,
ce vor spăla cu stropii lor,
Adevărul Neantului Creator,
ajuns cărămidă a Realității,
care ne încolțește menirea,
ucigându-ne cu fiecare zi,

care ne trece,
propria trecere.

15) Avortoni

Rod de cremene,
cu ambiții de scântei,
aprinzi cetatea zimbrilor sălbatici,
ai pustiului umanității,
ruinată mai demult decât orice vreme,
în sufletele codrilor virgini,
de dinainte de naștere,
spre a nu mai deschide larg porțile,
pașilor descărnați ai Conștiinței,
ce-și caută cu înfrigurare Sensul,
pierdut dintotdeauna de o Cunoaștere,
care L-a corupt până și pe Dumnezeu,
cu minciunile sale bine ticluite,
ce-și duc traiul în inimile noastre,
însetate de Credință.

Lumânări de gheață,
ard frunțile însângerate ale sfinților,
cărora le e teamă să coboare din icoanele Gândurilor,
în ospiciul cu nume de Societate,
clădit mereu de Condiția Umană,
spre noi culmi ale deșertăciunii,
unde maternitățile speranțelor devin cimitre,
iar patimile dorințelor,
nasc avortonii Adevărurilor,
acestor Iluzii ale Vieții,
pe aripile cărora trăim.

16) Omenie

Zeii ciopliți în carnea simțirii,
se ceartă pentru tronul Eternității,
neștiind că Moartea oricât de mult ai seduce-o,
este și va rămâne,
cel mai gratuit și forțat dar divin.

Tămâi aprinse de negocieri și reclame,
ard altarele mondene ale vremurilor,
transformându-le în bordelurile sfinte,
ale unui Sex permis doar între icoane,
motiv de concurență și luptă acerbă între sfinții,
ce-și doresc fețele înrămate,
spre a fi agățate de pereții reci și impersonali,
ai catedralei Deșertăciunilor,
unde se caută un Mântuitor,
post pentru care s-a dat anunț în presa Istoriilor care ne presează,
cu altruismul crimelor,
săvârșite, firește,
pentru binele omenirii,
fără oameni de omenie.

17) Incendii de speranțe

Aripi de flăcări,
cad secerate peste pietrele de temelie ale respirației,
însetate de bornele de hotar,
ale nașterilor și morților,
unei lumi a deșerturilor prospere,
aprinzând sufletele părăsite de elitismul financiar,
al denaturării ființei.

Incendii de speranțe,
se năpustesc amenințătoare,
spre casele de taină ale Întrebărilor,
din cenușa cărora,
doresc să fabrice primele cărămizi ale unei memorii,
a Răspunsurilor,
unei divinități,
ce a stat mai tot timpul în concediu medical,
fiind bolnavă de fiecare dată când își contempla Creația,
cum cerșește un alt Destin,
care să-i accepte libertatea,
de a muri la fel de demnă,
precum,
Iluzia Vieții.

18) Zoaie de cer

Adevărul este Minciuna,
iar Sfințenia a ajuns să desăvârșească,
crimele intereselor mocirlei.

Zoaie de cer,
ne asupresc viețile,
împroșcându-le cu noroiul divin,
al poruncilor sfinte,
care ne înstrăinează din ce în ce mai mult,
de divnul din noi,
aruncându-ne în hăul,
rugilor fără de sfârșit,
de pe marginea prăpastiei cu nume de Condiție Umană,
unde ne-am născut inconștienți,
de prețul pe care avem să-l plătim Morții,
întreaga viață.

19) Balanțele Justițiilor

Ne-am născut într-o lume a cheilor,
care ne închid și ne deschid clipele,
pentru a nu ne fi furate,
de vreo liberă inițiativă,
ci lăsate doar în posesia
paznicilor de gânduri,
care ne privesc amenințători,
din picturile bisericești,
ținând în mâini,
balanțele Justițiilor,
care nu mai cântăresc demult,
în monedele Binelui și ale Răului,
ci în cele ale Parvenirii și Furtului,
născând noul elitism al sfinților zilei,
pentru care valoarea nu mai constă demult în biserici,
ci în cazinourile Deșertăciunilor,
unde pierde de fiecare dată la ruleta măsluită,
Dreptatea și cu Adevărul,
pentru binele unei religii a dezumanizării,
în care mulți oportuniști,
vor să se identifice,
ca Oameni,
 a unui Creator care le-a uitat demult,
măsura lumii,
cântărind-o prin ochii supuși ai fiecărei Vieți,
în fața intangibilei Morți,
de noi înșine,
iar mai apoi,
de toate câte sunt și vor mai fi,
cunoaștere, afecțiune și voință,
în fapt, conștiință.

20) Marea vieții mele

Eram atât de țărm,
încât simțeam cum marea emoțiilor mă cuprindeau de fiecare dată,
când pașii Zilei treceau peste mine,
odată cu răsirtul privirii Speranței,
care mă întreba la fel de misterios precum adâncurile abisale din care provenea:
-de ce te lași spălat de valurile întrebărilor mele fără de răspunsuri?,
iar eu îi răspundeam,
cu nisipul clepsideri eternității din ființa de lumină a unui Soare,
din inima cerurilor tuturor viselor,
pe care-l doream mereu un nou răsărit.

Atunci îmi spunea,
că acesta este răspunsul dat de Dumnezeu,
la toate întrebările valurilor ei,
de mare a vieții mele,
pe urmă,
fără să înțeleg,
de fiecare dată se spărgea clepsidra eternității noastre,
în tot atâtea fărâme de cioburi,
câte fire de nisip cernuse,
pentru a deveni un nou țărm,
necălcat vreodată,
de pașii aceleiași,
Zile,
lăsându-mă să înțeleg,
că aceasta este de fapt,
Eternitatea.

21) Nămeții vieților

Valuri de gâru ale muncilor pline de sudoare,
sparg felia pâinii de la masa întâlnirii zâmbetului amar cu Destinul,
care a sorbit din ceașca de cafea a anilor,
de fiecare dată și negreșit,
Moartea.

Pălmi bătătorite de priviri,
scormonesc țărâna binefăcătoare a Viitorului,
vrând să recolteze nenăscutele suferințe,
ale patimilor unor noi gânduri,
ce vor ninge peste anii,
când vom rămâne,
doar Amintirea de la colțul străzii uitării,
îcercând să sape cât mai adânc,
alte și alte căi de trecere,
printre nămeții vieților,
ce au fost odată și odată,
sentimentele și aspirațiile noastre.

22) Timp vrăjitor

Crucile de lemn ale amintirilor,
putrezesc sub mantia încețoșată,
de ploile nepăsării,
așteptând tăcute și însingurate,
mâinile plictisite ale Timpului,
să le sculpteze monumente trainice din piatră,
neștiind,
că Eternitatea nu permite nici o artă a compromisului,
în afară de Moarte,
cel mai mare paradox pentru care s-a născut Viața.

Vâsle de cerneală aștern litere colorate,
pe aripile de hârtie a scrisorii din privirea Adevărului Absolut,
ducându-mă dincolo de oceanul imaginației,
într-o lume concretă și disciplinată,
cu Iluzia Vieții,
pe care nimeni nu o mai poate înțelege,
fiindcă nu-și pot da seama că nu mai aparțin Existenței,
mai demult decât Timpul,
care abia acum își poate arăta adevărata lui față,
de vrăjitor,
al nimicului și neantului din inima înghețată,
a Sensului.

23) Coroane de Cezari

Zânele greșelilor acestei Lumi,
par a se întâlni de fiecare dată,
la ora de religie a Umanismului,
pierdut pentru totdeauna,
între voalurile vaporoase ale rochiilor Istoriilor,
pe care acestea le poartă,
incendiind Timpul,
cu tăciunii de stele,
pe care le răpesc de pe cerul Simțămintelor omenești,
spre a le arunca în bezna mercantilismului,
Societății de Consum,
care ne devorează libertatea,
cu fiecare naștere a noilor tehnologii,
de a ne transforma în roboții,
politicilor care se joacă cu Moartea,
precum se jucau odinioară cu Democrațiile.

Coroane de Cezari,
sunt așezate pe creștetele munților de deșeuri,
din inimile frânte ale noastre,
care nu mai reușesc să decanteze,
nici măcar un Cuvânt limpede și curat,
din noianul în putrefacție,
al frazelor fără căpătâi,
înglodate adânc în noroiul simțămintelor bolnave,
de un Creator al Universului,
ce pare că și-a greșit menirea,
și a dezertat ca un laș de la locul faptei,
de a fi noi cei care să conștientizăm,cruzimea de a exista.

24) Fier reciclat

Locomotive ruginite de prejudecăți,
trag trenul greoi al întâmplărilor,
păzite de pustietatea unui Destin,
care s-a crezut câmpie mănoasă,
în deșerturile apocaliptice din simțiri.

Roți greoaie și năclăite cu “Viață”,
o alifie la modă pe vremea când Dumnezeu crea lumi,
stau amorțite într-o gară a nimănui,
fără nume sau peroane,
așteptând de dinainte de a se naște Timpul,
o cale cât mai ferată,
pentru sentimentele ce se vor naște,
din același fier ruginit,
înghețat și plin de fisuri,
etern reciclat,
de Moarte.

25) Planeta albastră

Dosare grele de patimi stau cuminți,
pe rafturile prăfuite ale sentimentelor impostoare.

Șoarecii amurgului rod carnea Zilei,

Luna liniștii pare ciobită,
de colții reci și fioroși ai fiarei,
care a născut societatea ierarhiilor,
unde în vârf va trona de fiecare dată,
Vrășmașul de moarte al Fericirii,
celor mulți și năpăstuiți,
aruncați de vii în ghena ridicolului și absurdului,
cu nume de Moralitate,
făurită atât de meșeșugit,
de sculptorul interselor meschine,
atotputernicul și învingătorul,
Ban,
mereu premiat și adulat,
de protipendada minciunii,
care-i dedică lansări somptuoase de rachete nuclear,
războaie și crime,
pe întreaga planetă albastră,
a nenorocirilor.

26) Fericire

Pagini de cer,
din sufletele neprihărnite ale nenăscutelor sentimente,
stau rupte și mototolite,
pe caldarâmul de foc,
al Destinului,
pe care ne purtăm pașii zâmbetelor înghețate,
trase de săniile vorbelor grele,
ce ne apasă buzele gândurilor într-atât de tăios,
încât acestea devin săbiile străzilor pe care ne asudăm existențele,
batjocorite de zidurile reci și întunecoase,
ale ruinelor de iubiri,
ce au mai rămas în venele,
amurgului marilor tăceri,
care ne-au născut strigătele facerii,
unei lumi noi,
care plutește pe Absurd,
cu o nonșalanță și o frivolitate,
nepăsătoare,
pe cât de indiferente,
ne sunt cimitirele Zilelor,
în care mai credem că poate exista,
Fericirea.

27) Neființa de dinainte de a fi

Stropii de toamnă târzie,
ai cascadei mute,
ale frământărilor cotidiene,
din verbele ce par să nu mai spună nimic,
aburesc ochelarii de cal ai unei Lumi,
care persistă să ne arate,
cât de etern poate fi Timpul Cunoașterii,
de înalt Cerul Ochilor,
plini de emoțiile primului fior al dragostei
de mare Spațiul Stelei Căzătoare,
care ne-a dăruit respirația trecerii,
de mic Infinitul unui Atom,
în care ne-am ascuns,
acea părticică de suflet pe care nu o știe nimeni,
toate acestea devenins inima,
care ne pulsează sângele Existenței,
în Cuvântul Facerii,
care ne-a dat simțire,
să putem conștientiza Viața și Moartea,
Minciuna și Adevărul,
Binele și Răul,
ce trăiesc prin noi și alături de toate câte sunt,
vor mai fi sau au trecut deja,
în Neființa din care am venit pe lume,
dinainte de a fi,
dar unde vom ajunge,
iarăși.

28) Apa Vieții

Zorii stinși ai Singurătăților,
din mulțimile ce aleargă spre nicăieri,
sfidând până și Sensul,
atât de efermer al Apei Vieții,
care în loc să curgă spre valea descompunerii,
se avântă cu toată tăria spre culmile care ascund,
dintotdeauna,
Soarele Iluziei Vieții,
crezând că odată ajunse acolo,
vor rupe din sufletul acestuia,
Focul sacru al Fericirii,
neștiind că această amazoană,
stă cu tolba plină de săgeți otrăvite,
în spatele stâncilor de piatră,
ale cuvintelor rostite,
de acel Dumnezeu ascuns din fiecare,
pentru a sări dintr-odată,
luând advresarul prin surprindere,
ca mai apoi să-l atace cu săgețile de vise neîmplinite,
ale căror vârfuri sunt făurite din os de iubire pierdută,
trase din arcurile despărțirilor,
pentru totdeauna,
de noi înșine,
atât de străini de propriile suflete,
încât devenim,
paznicii străinului din noi,
ferecat cu lacătele fricii,
de a nu dezerta,
în pustiul care am devenit.

29) Lumea Lui Dumnezeu

Câte Zări ar fi murit pentru mine,
ascunzându-se în sângele Răsăriturilor,
luminate de drumurile ce par a nimănui,
din inima care-mi bate,
ochii de Lumină Divină,
ai Destinului,
ce pare orbit,
de strălucirea zâmbetului etern,
al nesfârșirii Privirii,
unde am naufragiat,
mai demult decât orice Timp,
al lanțurilor care ne-au legat de această Lume,
a Deșertăciunii,
în care ne-am înecat fulgerele nașterilor,
arzându-ne cîmășile spiritelor,
cu poeziile Orizonturilor de Dor,
din pașii rămășițelor de Cuvinte,
la sânul cărora ne-am născut,
incoruptibili,
de atât de multă Divinitate,
prin care Dumnezeu,
ne-a clădit,
cărămida de la temelia,
respirației Cunoașterii,
Lumii sale.

30) Clipe și Metamorfoză

Răsaduri de verdeață,
străjuiesc mormintele,
Promisiunilor,
aprinse de Speranțele,
la care am acces din întunericul Existenței,
cu ciorapi de nori,
încălțați de ochii Viitorului,
care ne calcă țărâna,
din care ne hrănim,
Metamorfoza,
fiecăror Clipe,
cu care ne înveșmântăm,
Rugăciunile inimilor,
umilite și abătute,
ale Cuvintelor,
moarte în cimitrele Uitărilor,
pe care le-am împrejmuit,
cu făcliile Amintirilor,
incendiate de Visele arse,
dîn cenușa gândurilor,
prin care ne-am clădit,
Amintirea,
Adevărului despre sufletele,
care ne-au devenit,
Istoriile străbunilor de lacrimi,
ce-au dat viață,
suspinelor de acum,
prin care am devenit,
mai demult decât Vremea,
noi înșine.

31) Campionatul de Amintiri

Și-ai reuși să mă uiți?,
să mă minți?,
crezând că vei mai învinge,
la campionatul de Amintiri,
unde,
urmele șterse ale ochilor Sărutului,
au devenit,
căile de acces ale Lui Dumnezeu,
în inima Clipei nașterii noastre,
pe această Lume?

Oare ai învinge vreodată infinitul,
din Întâlnirea Destinului,
pe care am lovit-o fără să vrem,
cu sângele Clipelor Uitării,
la masa deznădăjduită și putrezită a Amăgirii?

Mai există Fericire?,
la porțile pline de spini ai Trecutului,
care ne înțeapă cu lacătele lor ferecate,
de rugina Despărțirii,
care n-a mai avut niciodată un ultim Cuvânt al Facerii,
în care ne-am pierdut,
până și nașterile pentru care am devenit,
o stea căzătoare,
care ne-a ars,
Divinitatea,
de a fi Eternitate.

32) Cortina pleoapelor

Pe roata olarului răsăriturilor,
nu se mai modelează Zile,
ci doar Nopți,
de Cuvinte,
reci și impersonale,
papioane de așezat la gâturile frazelor,
sugrumate,
de către o virgulă,
ce nu se dă plecată sub nici o formă,
din privirea celorlalte semne de întrebare,
ce par de neînțeles,
prin întunecimea plină de mistere,
a unui râs isteric,
de clovn disperat,
ce încă-și mai face numărul,
în zâmbetul sfios din ochii de lac,
ai Despărțirii,
din care curg izvoarele Compromisurilor,
pierdute și stângace,
pline de sudoare și agitate,
ce par a-și căuta,
cortina pleoapelor,
din inimile,
ce-ar dori să se ascundă,
în spatele lor,
pentru totdeauna.

33) Înserare alături de Străinul din noi

Ce tare arde mantia singurătății,
topind până și amurgurile uitării,
norilor de jar ai compromisurilor de peste trăiri,
ce sfințesc orizonturile Luminii Divine,
din adâncurile sufletelor,
cu fierbințeala de început de lume,
a nopții din ridurile,
prin care încă mai currg fluviile simțămintelor,
pline de viață,
în așteptare de vise,
care să ne ducă mereu dincolo,
de noi înșine,
pierduți la ruleta norocului unui Destin,
care nu a câștigat niciodată,
nimic,
în fața Morții.

Și vor trece alte flori de primăveri,
ce vor marca noi începuturi,
vândute dinainte de către mersul Lumii,
toamnelor cu priviri goale și reci,
ce ne vor ploua mărunt,
fiecare întâlnire,
cu zăpezi de înțelesuri,
pe care vom aluneca,
iar în cădere ne vom rupe genunchii dorurilor,
ce-au zăcut ascunse în eternitatea din noi,
încă de dinainte de naștere,
pentru a ne putea ruga,
Străinului din noi.

34) Fată Mare

Într-o lume a gardurilor,
în fruntea ierarhiei trebuie să se afle cheia,
care să se potrivească câtor mai multe lacăte,
ce atârnă de buzele înghețate,
ale Cuvintelor,
unei Faceri,
care le-a întrupat într-atât de mult,
până aă căzut sub greutatea propriilor corpuri,
adânc,
în sufletele ce nu mai puteau să le înțeleagă,
obezitatea morbidă de înțelesuri,
atât de pătimașe,
încât au ajuns să tremure,
le vederea unui pahar plin de Apă a Uitării,
ce poate fi sorbit oricând,
la crâșma murdară și insalubră,
a unei Iubiri,
ce susține că ar fi fost undeva-cândva,
poate într-un alt Univers,
Fată Mare..

35) Broaște Țestoase

Fără carapace nici o Existență nu ar putea fi,
întrucât nu s-ar putea apăra,
de dușmanii văzutelor și nevăzutelor,
Iluzii ale Vieții.

De aceea toate câte sunt și vor mai fi,
trebuie să se nască broaște țestoase,
să posede instinctul genetic,
de a se ascunde sub mantia osoasă,
care le asigură protecția,
asupra greșelilor Lui Dumnezeu.

Și iarăși vom înota cât mai adânc,
în retorica de sfârșit de lume,
a Destinului,
pentru a ne ascunde cât mai mult în mâlul cotidian,
spre a nu fi aflați de Fericirea veninoasă,
pe care și-o doresc Speranțele unei Vieți,
din ce în ce mai străine,
de salvatoarea Moarte.

36) Menajeria de sticlă

La început trebuie să învățăm,
cum să ne frângem aripile Dorințelor,
ca mai apoi să le tăiem intenționat,
pentru a nu mai zbura niciodată,
din țarcul Grădinii Zoologice,
une ne-a fost menit traiul,
spre îndestularea și încântarea,
mersului Lumii,
prin menajeria de sticlă ciobită,
pe alocuri chiar spartă,
dar oricum murdară și urât mirositoare,
a Clipelor,
unde odată dresați,
învățăm să zâmbim cât mai politicos,
pentru a ni se arunca cele câteva firimituri de Soartă,
cu care să ne hrănim păcatele atât de hulpave,
ale unui Dumnezeu,
pe care deși pretindem că-L înțelegem,
de frică, oroare și dezgust,
în fapt nu facem altceva,
decât să alimentăm și mai mult,
Străinul din noi.

37) Corbii judecăților

Legităţile naturii Iluziilor Vieţii,
îşi lustruiesc zalele cu zoaiele Societăţii de Consumat Vieţi,
în timp ce corbii judecăţilor,
descântaţi de Timp,
se rotesc ameninţători deasupra Logicii,
încercând s-o omoare,
prin noile tipare ale Oportunismului,
pe care vor să le impună Moralei.

Coperţile reci şi umezite de sudoare ale Constituţiilor Firii,
pline de urmele slinoase ale degetelor Promisiunilor,
sunt aşezate cu grijă în biblioraftrurile Minciunii,
angajate cu mare fast pe post de Adevăr,
în parlamentele ruşinii,
ale naţiunilor celor supuşi dar îndoctrinaţi,
cu cât mai multă Deşertăciune.

38) Târg sleit de puteri

Crepuscul de Lumină Divină,
înghesuit în coșurile furnalelor de Patimi,
spre a fi dus la vânzare,
în târgul sleit de puteri și uitat de lume,
al Gândurilor meschine,
gata oricând să joace până și ultima piesă,
a Sinuciderii,
pe scena diabolică a Neșansei,
din sala sentimentelor ruinate,
ce încă mai clocotesc,
sub pereții reci și pustii,
ai Privirilor,
încătușate de un Orizont,
pe care nu-l voi mai revedea niciodată,
de paravanele grele și întunecoase ale Despărțirii.

Doar greierii verbelor bolnave, pensionate, handicapate,
mai cântă din când în când,
aria prohodului unui Timp,
care chiar dacă în timpul vieții nu era al nimănui,
cel puțin permitea să se poată muri,
dar acum fac legea Simțămintele unei trăiri de foc,
care arde cu ardoare orice Sentiment,
nimicindu-l, îmjosindu-l, pustiindu-l…

39) Copiii din noi de altădată

Valuri de cremene,
sparg pustiurile cerurilor unor suflete înghețate,
de greutatea vorbelor goale,
expuse în revistele pentru adulții ale Firii,
cu numele meschin de Morală,
ce-au uitat să mai devină copiii din noi de altădată,
ai Clipelor ce par moarte,
mai demult decât Vremea Vremurilor,,
în care până și stelele,
puteau fi smulse din inima Universului,
iar Eternitatea,
deveniseră un ocean,
în care se puteau scălda oricând,
orice vise sau speranțe,
nicidecum,
ca gratiile dese și impersonale ale goliciunilor,
de acum,
pe care le strângem deseori abătuți,
cu palmele bătătorite și însângerate,
ale inimilor,
să devină standard de înțelepciune și visare?

40) Inimi de Foc

Suntem o poveste,
a depărtărilor,
în care ne-am regăsit,
frământând frământați,
cioburile clepsidrelor,
care s-au jurat că nu se vor mai sparge,
pe călcâiul însângerat al Timpului,
nostru,
cel care ne-a unit Destinul,
înfășat în pânzele Morții,
care ne-au născut,
Speranțele norilor ale căror ploi de vise,
transformate în stele,
să ne ude cu Apa Vieții,
toate buzele înfierbântate de Sentimente,
neștiind că au fost ucise pe drumul Suspinelor,
de Abatorul Patimilor unui Dumnezeu,
pentru care eram doar,
o simplă încântare,
într-o seară de recreiere,
dintr-un cimitir al Viitorului,
pe care nu l-am fi dorit niciodată,
atât de străin de pajiștile împlinirilor,
de dincolo de lume,
unde speram că vom avea parte de verdeață,
și nicidecum,
de un Deșert al Pasiunilor,
pe care nu vom mai reuși vreodată,
să le hrănim cu Viețile lacustre,
de lacrimi neînțelese,
mai însetate,

decât toate visele și pustiurile fără de orizonturi la un loc,
pierdute în lipsa valurilor viziunilor din noi,
decăzute din grațiile Adevărului Absolut,
care ne-a incendiat menirea,
devenind bulgări nemuritori de stele,
pe obrazul unui Univers,
al Inimilor de Foc,
cărora le-am dat viață,
din suflarea Cuvintelor de Simțire,
pe care le-am întrupat,
devenind Dumnezei,
ai Absolutului din noi,
cei care ne spălăm cu Iluziile Vieții,
unor Clipe,
ale Nimănui,
încercând să ne regăsim,
adevărata Moarte,
a Fericirii,
prin care să redevenim,
Noi,
făuritorii Iluziilor Vieții,
din fabricile fără de nume ale Destinului.

41) Pași de nisip

Reci și străini,
pași de nisip,
pierduți din zalele lanțului,
nașterii mele,
care mă spânzură de grinda zilei de naștere,
amintindu-mi de fiecare dată de moarte,
mă înglodați,
în amăreala zarurilor,
ce par a fi fost aruncate,
de mâna tunetelor și fulgerelor,
unei Priviri,
a nimănui.

Zbor de neant,
aripi smulse din cuvintele reci și impersonale,
ale moașelor de lacăte ale Fericirii,,
încă mai ning peste obscuritatea Zilei,
care m-a născut,
a fi o poezie a gândirii,
unei Iluzii a Vieții,
pe care nici Dumnezeu,
nu a înțeles-o când a făurit-o,
Destin,
ca fiind Deșertăciune și Blestem,
peste rugăciunile,
pline de sudoare ale Clipelor,
în care am înotat,
dinanintea unei nașteri,
însetat,
de stropii unui Timp,
ce pare,

că nu ar fi fost niciodată,
al meu.

42) Seva Trecutului

Osii rupte din lemnul putrezit al Facerii,
încă mai străjuiesc în formă de cruce,
răspântiile simțămintelor,
prin care ne-am înotat Trecutul,
unui Soare al Primăverii,
care ne ardea,
pălmile muncite ale Clipelor,
din care ne-am făurit Destinul,
lup hoinar,
colți de pradă,
care să ne sfâșie carnea,
Privirilor încețoșate,
ale trunchiurilor copacilor de Gene,
lemne sacre din care ne-am încălzit,
iernile Sentimentelor,
din care străbunii ne-au amintit,
că trebuie să devenim,
aceiași arbori ai Istoriilor,
din care să-și mai poată extrage seva,
Trecutul,
unei legende,
a Paradisului Sacru al Fericirii,
dar și al Infernului,
Deșertăciunii
din venele noastre.

43) Coadă de pește

Colți de cremene mutilați de Focul Sacru,
au încremenit mușcând carnea Viselor,
care lovea norii Iluziilor Vieții,
până ce au fulgerat cu Patimi de răsărit,
peste ploile neajunsurilor,
înfricoșătooare balade ale unor Istorii,
pe care săgețile otrăvite ale Timpului,
nu mai vor să le împlânte,
în țărâna bolnavă și plăpândă,
care a întrupat Cuvântul,
dându-i culoare, teamă, fericire, durere și sens,
pentru a respira la rădăcinile unor strămoși,
care s-ar fi tras adânc de tot,
din Apa Vieții,
de aceea în faza embrionară avem coadă de pește,
pentru că Destinul nostru, începe și se termină la fel,
lăsând mereu un nou început al unui nou sfârșit,
unde nici unul dintre acestea,
nu poate începe precum nu se poate sfârși,
indiferent cât ai trăi sau ai muri,
în propriile tale remușcări, gânduri sau angoase.

44) Marea Contemplare a Sensului

Fulgere neistovite se prăvălesc,
peste inelul de logodnă al Ființei cu Simțirea,
ce i-au arătat Conștientizării,
existența unui drum,
înfricoșător al Morții,
obligând Nașterea,
să devină un supus la fel de insalubru dar și de fidel,
precum Viața.

Torțe de preistorii hrănesc fumurile Iluziilor Vieții,
cu strigătele mute ale unor strămoși,
ce-i par Viitorului a nu mai aparține nimănui.

Marea Contemplare a Sensului,
pentru care există Conștiința,
nu va putea fi înțeleasă niciodată,
de către Cunoaștere,
fiindcă altfel,
nici una și nici cealaltă nu ar mai exista.

Existența este un compromis al Totului,
cu propriul său sine.

45) Oglinzi Paralele

Adevărul Absolut al Focului sacru ce arde viața Ființei,
se numește Moarte.

Oare cum ar arăta Moartea dacă ne-am oglindi în Viață și nu invers?

Nu ar deveni Moartea, Viață?

A exista înseamnă să te privești în Oglinzile Paralele ale Conștiinței,
să-ți privești chipul Simțirii,
multiplicat la infinit,
în tot atâtea Universuri paralele,
unde dacă mori,
chipul vieții și morții tale,
se vor oglindi unul în altul,
la infinit,
motiv pentru care există Viața de Apoi,
care va redeveni o nouă viață a unei Ființe,
ce va sparge undeva –cândva din nou,
una din Oglinzile Paralele,
ale Infinitului,
murind,
pentru a renaște,
reoglindindu-se în același Infinit.

46) Constelația Orion

Rătăcind printre stele alcoolice,
Dumnezeu și-a spus că ar merge și un spriț,
dar nu avea apă.

S-a gândit să o creeze,
și aflându-se prin Constelația Orion,
i-a dat Hidrogenului bețiv,
care nu putea înota,
prin șanțurile Destinelor adânci,
unde cădea deseori,
drept respirație și salvare,
Oxigenul regenerator,
și astfel a luat naștere întruparea informației,
din Cuvântul Primordial,
iar Constelația Orion,
a devenit,
izvorul de apă și viață al Universului,
unde la fiecare șapte minute,
număr magic,
se produce atât de multă apă,
încât poate umple toate oceanele Lumii noastre,
cea prihănită,
cu toate metehnele Existenței,
mai puțin menirea de a-l face pe Om,
îdeajuns de curat,
încât să poată spăla picioarele murdare,
ale unui Dumnezeu,
corupt.

47) Fantomele Privirilor

Acele de plumb topit și otrăvit al Dorințelor,
se înfig haotic,
în venele strânse de Focul Exuistenței,
pentru a țâșni sângele aprins al setei,
de noi Simțiri,
care să nu mai alunece spre neputințe și resemnări,
atunci când se hrănesc cu amurgul ploilor de altădată,
devenit o stâncă ce pare uitată înlăuntrul Patimilor,
care ne rod mereu,
Conștiința.

Fantomele Privirilor,
au ieșit din mormintele insalubre ale Gândurilor,
încercând să ne vorbească,
cât mai înțelept cu putință,
crezând că astfel vor redobândi,
respectul de sine,
în cimitirele uitate de Orizonturile,
Fericirii.

48) Roți strâmbe

Spițele roții Timpului,
mușcate de mânia Lui Dumnezeu,
față de oameni,
au început să devină strâmbe,
ca acesta să cântărească din ce în ce mai greșit,
fiecare Clipă,
care-și cere dreptul la intimitate și valoare,
în catedralele de Nenorociri ale Lumii,
unde printre boli, războaie și strigăte surde,
sfințiii mutilați ai iubirilor,
au uitat demult să mai aibe simțăminte,
pentru nectarul și aromele purității,
lăsând totul pe seama,
albinelor strângătoare de impozite,
ale Atotputernicului Ban.

Cărămizi indiferente, insalubre, reci și impersonale,
ale Aspirațiilor și Împlinirilor,
așteaptă fiecare moment trecut al vieții,
pentru a fi zidit în cavourile generoase,
ale cimitirelor de Sentimente,
unde ne ducem pașii mutilați de setea Veșniciei,
spre Moarte.

49) Ultima modă

Funiile de spânzurătoare,
au devenit,
etaloane de frumusețe,
stând așezate la gâturile Zilelor,
pentru a fi luate în seamă,
de Orizonturile ce vor să le apună,
în nisipul Clepsidrelor,
atât de încercat de mulțimea Rugăminților,
care nu vor să devină,
sclavele Neînțelesurilor și Refuzurilor,
Morții,
de a le primi la sânul ei salvator.

Capete de Clipe tăiate,
stau aruncate nemilos,
lângă ghilotina Adevărului Absolut,
cu zîmbetele momentelor încremenite,
pe fețele trecute demult în neființă,
împietrite,
pietre,
din care se vor sculpta diamante strălucitoare,
de pus la inelele de logodnă ale Fericirii,
care respectă moda inimilor de tinichea,
prin care curge sângele de plumb al Timpului.

50) Comisar-șef

Râsetele isterice ale Iluziei Vieții,
sparg galaxiile marilor contemplări ale Conștiinței,
în miliarde de cioburi,
din stelele de pe epoleții Lui Dumnezeu,
care s-a decis să pornească un război nimicitor,
împotriva a tot ce ține de propria Sa religie,
a anilor lumină de vise,
care se devorează unii pe alții,
în metamorfoza de sfârșit de lume,
a Creației,
ce trebuie neapărat schimbată,
din postura de comisar - șef,
a lagărelor de muncă silnică,
din regimurile totalitariste,
ale fricii, foamei,deznădejdii și umilinței,
din care Creatorul,
și-ar fi cusut mantaua sarcastică a terorii,
care să-L salveze de ochii celor mulți,
mutilați, torturați și înjunghiați pe la spate,
tocmai de către propriii lor sfinți ai iubirii,
care s-a descoperit,
că ar fi fost niște travestiți,
ce acostau inimi la ceas de mântuire,
din icoanele agățate,
pe pereții reci și îndurerați ale sufletelor,
unde se aflau,
pentru a putea flirta,
cu neînțelesul Destin.

51) Cugetele pașilor

Sfârcuri de rouă sufletească,
hrănesc cu laptele matern al Răsăriturilor,
setea preafericită a Destinului,
de a se întrupa,
într-o nouă stea căzătoare,
pe firmamentul rece și neiertător,
al Suferinței.

Focuri de Speranțe,
aprind cerurile Amurgului,
răvășit de atâtea neîmpliniri,
rătăcite printre pereții plini de igrazie,
ai catedralelor unor Gânduri,
atât de frământate,
încât au devenit aluatul dospit al lipsei de șanse,
căzut definitiv,
 în cugetele pașilor descărnați,
de iubire.

52) Catedralele bunului simț

Zori cimentați în statui ruinate,
ridicate,
de Trecutul murdar și obosit,
ce încă mai oftează,
după accidentul avut la virajul Vieților,
unde printre victime,
a fost și Adevărul Absolut.

A fost chemată la fața locului Iluzia Vieții,
să întocmească un proces verbal al Conștientizării,
neștiind că până și Conștiința,
a fost decăzută din drepturile părintești,
ale Cunoașterii,
tocmai de către Creatorul,
care nu a mai suportat umilința,
de a privi de fiecare dată,
greșelile propriilor Sale realizări,
în materie de catedrale ale bunului simț.

53) Vremurile Vremilor

Vrăji zbuciumate de atâtea mistere,
sparg ferestrele temerilor,
din cioburile cărora se taie carnea firavă a anilor,
ce-au zămislit Trecuturi,
la maternitatea oaselor albite ale Simțămintelor,
atât de parazite,
încât au ajuns până și la gazeta de perete,
a Deșertăciunii,
căreia nu-i convine sub nici un chip cioplit,
din nectarul Zeilor oligofreni,
după chipul și asemănarea Zâmbetului,
să mai fie părtașă,
la nașterea Durerii care și-a pierdut sensul,
pe tarabele soioase și putrezite,
ale Destinului,
mai corupt,
decât toate Vremurile Vremilor.

54) Viermi de mătase

Oare câte vieți nenorocite,
ale viermilor de mătase ai Clipelor,
port în eșarfa Sentimentelor,
de la gâtul Patimilor,
care mă apără de frig?

Câți duzi de Speranțe,
să fi decimat la creșa Timpului,
pentru a ajunge la maturitatea,
care să le împlinească Destinul,
de a deveni,
obiecte de îmbrăcăminte a Fericirii,
care aleargă voioasă,
pe Câmpiile Elizee ale Împlinirii?

Câți pași nu se vor înveșmânta,
cu volanele vaporoase ale unor Sacrificii,
pentru a fi aruncate,
undeva-cândva,
din plictiseală,
într-un colț al uitării?

55) Seraiul Iluziei Vieții

Steaguri roase și umilite,
de cețurile înfricoșătoare ale Istoriilor carnale,
care mai forfotesc,
prin paturile fără de noroc,
ale amantlâcurilor perverse,
ce încă mai flutură obosite,
pe streașinile ochilor,
ce par inoxidabili dosind clipirile,
cu sufletele ruginite demult,
ale unor lacrimi proscrise,
de aventurier solidar,
pe fața unui Timp,
al caravanelor mistuitoare,
ce duc darurile impotenței,
marelui vizir al disperării,
lipsit de orgasmul victoriei,
asupra Orgoliilor,
în seraiul său cu nume de Iluzie a Vieții.

Copite descărnate de cuvinte,
încă mai bolborosesc mătăniile Absurdului,
la porțile văduvite de cheile regăsirii,
pierdute mai demult decât toate vremurile,
în praful de nisip stelar,
al deșertului din viitorul Fericirii.

56) Tuberculoza libertății

Docuri sfărâmate de vapoarele Uitării,
se înșiră pierdute,
sub greutatea pustiului din portul deznădăjduit,
al Singurătății.

Aripi nimfomane de clipe,
sosesc odată cu valurile neputinței,
pe faleza unor trăiri,
născute pentru a deveni sclavele,
Iluziilor Vieții.

Sirene ruginte și surde,
scuipă ceața trezirilor,
din somnul de sfârșit de lume,
al sângelui unei tuberculoze a libertății,
ce încă mai crede în răzvrătirea,
orizontului cu propriul său apus.

57) Mături

Scorburi putrede de Cuvinte,
lustruiesc paravanele plăcerilor,
prin fumurile groase de înțelesuri,
unde nădușesc răspunsurile priponite,
la colțul unei mese de ruletă,
alături de un Destin,
care tocmai și-a pierdut menirea,
de a fi,
regele Deșertăciunii,
unei vieți,
pe care, oricum, nu o înțelegea.

Mături înglodate-n datoriile Mizeriei,
abia mai prididesc să-și măsoare cozile de oboseală,
pe care le vor folosi mâinile harnice ale Morții,
ce vor da tot gunoiul fără sens al Existenței,
peste gardul reîncarnărilor,
sperând ca celelalte simțiri,
să fie mai apropiate,
Adevărului Absolut.

58) Lac secat

Storuri trase peste cavourile Privirilor,
din ochii de lac obosit și secat,
format mai demult decât Timpul,
din ploile lacrimilor de speranțe,
ale unor vene de plăceri,
ce nu credeau în sângele înfierbântat,
al Denaturării,
unei societăți de verbe,
care demult nu mai fac nimic,
în cadrul unor fraze siropoase,
pline de diabetul consumerismului actual,
menținut cu injecțiile dureroase ale Iluziilor Vieții,
pline cu sentimente fără fond,
împachetate cu grijă la sânul viitorului,
legate cu fundele roșii ale promisiunilor,
spre a fi livrate cu dedicație,
așa ziselor noi iubiri,
ce vor învăța să înoate,
în aceiași mocirlă a fostului lac,
care le va seca,
Clipele.
.

59) Viitor anonim

Ritualuri de speranțe,
țes pânzele de păianjen ale Viitorului anonim,
din pașii fără nume ai Destinelor,
care se prăvălesc în carnea unor Clipe,
pentru a le dezvirgina,
și ultima picătură de timp al Adevărului Absolut,
care se mai scurgea din ele,
în oceanul etern al perfecținunii,
unde naufragiază pentru totdeauna,
Libertatea.

Talazuri decăzute de patimi,
abia mai reușesc să împace,
valurile compromiselor,
cu țărmurile așteptărilor,
unde nici o speranță,
nu se mai arată la orizont.

60) Paradis forțat

Va veni vreodată ziua,
când Zilele își vor pieptăna părul Clipelor,
de minciunile Existenței?,
sau îl va purta într-un coc al fărădelegilor,
care poate ascunde orice,
inclusiv un întreg parlament al politicilor Deșertăciunii,
care conduce în prezent Lumea?

Cămile de vise gârbovite,
cu cocoașele legilor pierdute,
pe străzile înfundate ale Destinelor,
stau la ușile închisorilor Fericirii,
în speranța,
că se vor elibera odată și odată,
de Paradisul impus cu forța.

61) La clădirea Moralei

Câtă Libertate se poate ascunde,
în spatele fericirii,
când nu dorești să o pierzi?

Care spini ai dorințelor,
nu sunt făcuți să înțepe gândurile?

Existența în sine,
este un lung șir de întrebări,
la care răspunde mereu Iluzia Vieții.

Câtă pierzanie,
se ascunde adesea în spatele victoriilor?,
unde cerul Adevărului Absolut,
pe care se reazămă,
împlinirea idealurilor,
este confundat cu țărâna,
în care le vom înmormânta,
alături de funia care le-a strangulat,
cu nume de Religie,
la spânzurătoarea din ochii fățarnici,
ai sfinților pătați de iubiri interzise,
încarcerați în ramele unor icoane,
ale minciunii și imposturii,
din care va trebui să ne clădim,
Morala.

62) Paginile Fericirii

Resturi de vorbe-n vânt,
usucă rufele ideilor spălate,
întinse pe sârma inocenței,
spre a fi purtate la întrunirea blestemelor conjuncturale,
cu atitudinile ofensatoare și pragmatice,
ale unor Iluzii a Vieții.

Mocirla pașilor decadenți,
ai societăților canibale de consum vieți,
se impregnează pe caldarâmul Destinelor într-atât,
încât până și Logica,
trebuie să-și schimbe mersul schimonosit,
pentru a nu se împotmoli,
în noroiul stradaldin care ne tencuim șansele,
ce îndulcesc depresia,
din care ne sunt pavate,
paginile terfelite ale Fericirii,

63) Tăceri pustiite

Scântei de aripi,
cad frânte,
la forja cosmică a Morții,
încarnate,
stelele emoțiilor căzătoare,
ale sfârșitului de Conștiință,
unde nu mai este durere și nici cunoaștere,
iar frigurile Cuvintelor şi arşiţele Răspunsurilor,
nu mai îngheață și nu mai aprind,
pe nimeni.

Tăceri pustiite de gerul singurătății,
ard mocnind,
în cimitirele sufletelor,
pentru a le încălzi,
depresia Deșertăciunii.

64) Restricții

Oare de ce Dumnezeu,
 a creat Universele Patimilor, Fericirilor, Amăgirilor,
 cântând la viorile dezacordate,
 ale unei înțelepciuni,
 pe care nu o poate înțelege,
 decât Adevărul Absolut?

Câte restricții trebuie să fi avut,
 Marele Creator și Unic Întâmplător,
 atunci când,
 încercând să-și acordeze,
 strunele ruginite și năclăite ale Conștiinței,
spre a fi viabile Logicii Absolute,
a fost forțat să abdice,
 de la muncile sisifice,
 ale împreunării Infinitului cu Eternitatea,
în acel început de Lume?

65) La târgul de pierdut vieți

Zbor cenușiu de cântec,
înrămat într-un tablou al castității,
devenit icoană a Fericirii,
pentru genunchii roși de mătăniile unei Clipe,
ce și-a părăsit Eternitatea,
divorțând de Speranță,
în pustiul sufletului unei Lumi,
care-și strigă sentimentele,
prin catedralele viciilor,
cât mai somptuoase,
pentru a fi înnodate,
cu firele de aur ale Iluziilor Vieții,
ca mai apoi să devină expuse,
la târgul de pierdut vieți,
de la marginea prăpastiei Drogurilor,
unde Fericirea ăși dă mâna cu Amăgirea,
spre a cânta prohodul,
Nonsensului Existenței.

66) La cote maxime

Termometrul societății canibale și moderne,
s-a inventat,
pentru a ne raționaliza căldura sentimentelor,
într-atât încât,
toate robinetele,
ce ar da dreptul unor Trăiri să se exprime,
trebuie închise și lăsate să curgă,
pe obrazul neiertător al Vieții,
doar în orele de singurătate,
când pustietatea,
poate fi folosită la cote maxime,
pentru a putea spăla deșeurile,
ce au mai rămas din inimile,
umile,
ale unor Fericiri.

Doar lătratul câinilor neșansei,
mai este permis,
fără a fi taxat de gerul Clipelor insalubre,
care ne îngheață menirea,
de a rămâne cioclii propriilor noastre,
Împliniri.

67) Fiare inoxidabile

Concesii sărbătorite pe post de animatoare,
cu priviri de fete mari,
stau gata să cadă de pe scena unui suflet,
care tocmai și-a terminat partitura,
luptei cu Destinul.

Doar urletele haitelor de zile,
mai reușesc să sfârtece carnea Amintirilor,
cu colții de fiare inoxidabile,
ca mai apoi,
să fie topite în creuzetele Gândurilor,
spre a curge în cele din urmă,
cuminți și nepăsătoare,
în formele frumos sculptate ale cotidianului,
banal și impersonal,
unde pare că nu se mai întâmplă niciodată,
nimic.

68) Târg de sclavi

Monumentele păsărilor de pradă politică,
ale societăților bolnave,
stau gata să se prăbușească,
 în propriul lor sine,
deocheate de Libertatea,
care le-a admirat într-atât de mult discursurile,
încât a început să vomite,
toate Cklipele pe care le-a îngurgitat pe nerăsuflate,
neștiind cât de condimentate erau acestea în realitate.

Doar aglomerația ideilor,
a început să scadă la automatele băncilor de date,
ale unui târg de sclavi,
 atât de automatizat,
încât nu există gând,
 care să nu fie direcționat perfect,
către latrina de date,
a doleanțelor mai marilor momentului.

69) Morarul certitudinilor

Nu odată m-am întrebat,
de ce Apa Iluziilor Vieții,
crește de la geamandura,
necesităților unor vise ale procreației,
devenind o vâltoare a zădărniciei,
care îneacă orice chibzuință,
a momentului emoțiilor,
ce ne strivesc armonia,
cu propria natură umană,
devenind carul de foc al nesăbuinței milenare,
a unei omeniri,
care trebuie să-și perpetueze,
fulgerele nelegiuite ale Creației,
unei societăți și religii,
al unui Dumnezeu,
absurd și sarcastic,
pe post de morar al certitudinilor,
care macină făina suferințelor,
o existență întreagă,
de om?

70) Orizontul nimănui

Roți descentrate de vorbe-n vânt,
trag carele despletite din părul Clipelor,
pline cu mondenitățile momentului,
care piaptănă același neant,
de fiecare zi,
cu o sfidare sarcastică,
care îmbină cât mai plăcut,
cinismul cu demagogia,
potentaților unei Zile,
care odată terminată,
parcă nici nu a început,
sau poate că nu a existat,
decât în calendarele roase,
de degetele sfidătoare,
cu care stelele neserioase,
ale nopților din simțiri și simțuri,
se masturbă la vederea unui orizont,
ce pare al nimănui.

71) Zvonuri decongestionate

Accentele aplauzelor de plumb,
cad greu,
pe corzile vocale răgușite,
ale politicienilor care se luptă,
pentru politicile ciorbelor de burți înăbușite,
în oala unei Istorii,
înfometată și sleită de puterile,
de a mai aduce în Lumina Divină,
Adevărul.

Zvonuri decongestionate,
sfidează trilurile unor păsări atoateștiutoare,
care ciripesc pe la colțuri,
că la crepusculul unor contradicții,
s-ar băga îndestulare de înțelepciune,
la alimentara din colț de noroc,
al unui popor,
primenit cu jucării erotice,
pentru satisfacerea tuturor poftelor,
canibale sau doar pentru sarmale,
înfășate-n foi de mită,
cât mai corupte cu putință,
pentru a renunța la politică.

72) Bucate alese

Sculpturi de vise,
învrăjbesc rădăcinile unor Istorii,
peste care s-au asfaltat Uitare,
dar acum,
devenind mai groase,
prin războaiele omului cu propriul străin din el,
au prins gheare vânjoase,
de ură și sacrificii,
încât a început să crape,
bitumul nenorocirilor proaspăt turnate,
peste unele Adevăruri,
care odată ieșite la iveală,
vor strica roțile bunului mers,
al unor mașini automate de politici,
care ne vorbesc cât mai solemn,
de la amvonul Parlamentului Iluziilor Vieții.
despre morala binelui și a răului,
într-o societate unde canibalismul semenilor,
a devenit sport de masă,
pe care se așează bucatele alese ale imposturii.

73) Gratii fumegânde

Reptile de patimi,
se încolăcesc în norii disperării,
într-un joc al Iluziei Vieții cu nașterea,
unei Lumi de gheață a subiectelor,
dar deocheată de emoțiile,
care nu-și găsesc niciodată verbele,
pentru un mariaj,
 care să poată naște fraza binefăcătoare,
a normalității,
 cu nume de regăsire de sine.

Monedele păcatelor originare,
zornăie fericite,
 pe tejgheaua slinoasă a societății de consum,
carne de sentimente,
cât mai prăjită și arsă,
pe grătarul închisorilor,
 cu nume de Iubire,
ale cărui gratii fumegânde,
acoperă cu străşnicie privirile Fericirii,
din Lumina Divină,
pe care se pare,
 că nu o vom mai regăsi niciodată.

74) Câte înțelesuri

Scorburi de amintiri,
străjuiesc veverițele razelor de Lumină Divină,
ce străluceau în diadema,
de lacrimi pline de fericire,
a norilor ce udau fânul dorințelor,
cu mireasma de început de eternitate,
a zâmbetelor unui soare,
care strălucea până în adâncurile,
celor mai întunecoase nopți,
a iernii solitare,
uitată de Dumnezeu în sufletele noastre.

Câte Înțelesuri să fi existat în mantia gândirii,
îmbrăcată la ceas de despărțire,
până ce au convers toate către infinitul,
iluminării de noi înșine,
prin iubire,
abia când trunchiul greu și masiv al întâmplărilor,
avea să se sfarme,
sub furtuna nemiloasă a Regretelor zadarnice,
care veniseră,
îndoliate la întâlnirea din cimitirul Speranțelor,
cu Timpul,
care undeva-cândva,
era stăpânul nostru.

75) Epave abandonate

Farmacii de reproșuri,
vor să ne vindece de reumatismul gândirii,
în spitalele insalubre,
ale victimizărilor,
unor furtuni sentimentale,
pe aripile cărora am naufragiat,
în inimile de gheață ale cuvintelor,
disperate,
ale plictiselii,
fără să realizăm cât de mult ne amăgea Iluzia Vieții,
până când,
inevitabilul s-a produs,
iar uitarea cu rugina ei,
de fier părăsit la margine de țărm pustiu,
a început să roadă,
fără să ne dăm seama,
tot ce aveam mai bun în noi,
devenind epavele abandonate,
ale unui port,
în care nu ne mai regăseam,
pânzele întinse pentru a îmbrățișa noi orizonturi.

76) Libertăți zbuciumate

Când mi-a spus Lumea,
că a fost creată,
sub zodia trifoiului ruginit și tăiat al norocului,
am înțeles de ce poartă toamnele Regretelor,
pe mantia indiferenței,
pieptul plin de războaie și crime,
considerate drept medalii,
de artiștii urii și deșertăciunii,
care au reușit prin arta lor,
să folosească griul perfect,
al plumbului greu,
înecat în roșul aprins de Destin al sîngelui,
pentru spânzurătoarea de Împliniri,
care cad inerte,
pe inimile Libertăților atât de zbuciumate,
încât au aruncat Dreptatea,
la coșul de gunoi al unor istorii,
care le permite să ucidă,
după bunul plac al viselor bolnave,
de mania isterică a persecuțiilor,
societățile aruncate intenționat în deriva,
unor boli mintale,
din ce în ce mai canibale și lipsite de sens.

77) Pasiunea de a exista

Mi-ai mușcat până și luna care ți-am dăruit-o,
Noapte a regretelor,
tu care ți-ai uitat stelele adevărurilor acasă,
încercând să mă faci vinovat,
de căderile lor,
pe gheața inertă și rece,
a sentimentelor unui Univers al Iubirii,
care în loc să le ridice le-a lăsat acolo,
să zacă,
până când mi-am amintit,
că nu mai plouă cu stelele căzătoare,
ale ochilor de sfârșit de lume,
din privirea zâmbetului tău,
unde ne-am ascuns Clipele,
pe care să pășim,
până la castelul de cristal al Eternității,
ale cărui clepsidre nu se vor mai sparge niciodată,
înfruntând Deșertăciunea,
dar și pe noi înșine,
când vom mai vedea căzând stelele Infinitului,
din zorii nemuririi unde ne vom petrece întreaga pasiune,
de a Exista împreună.

78) Lasă-mi

Lasă-mi tălpi de ceară,
peste plitele Ploilor de Foc ale Simțirii,
să pot călca pe sângele tău,
pentru a mă putea împreuna cu Universul.

Usucă-mi pașii regretelor,
pe sforile trase de Destin,
spre a ne întâlni într-o viață viitoare.

Sapă-mi gândurile calsicelor mofturi,
pentru a înota prin venele sacrificiilor,
de a fi Iubiri,
care nu se vor înfunda niciodată,
în canalele Despărțirilor,
unor infarcte reci de Amintiri.

79) Împlinirea unui Absolut

Câte umilințe să ne fi îndurat Moartea,
atunci când ne-a născut,
 în maternitatea Suspinelor,
acestor Iluzii ale Vieții?

Unde ne putem găsi împlinirea,
unui Adevăr Absolut,
 pe care nici o Mântuire,
nu-l poate înțelege?

Și ce putem ucide,
 pentru a ne hrăni,
 Dezastrele propriilor Conștiințe,
supuse alienării?

80)Zile virgine

Sunt mai sigur în singurătatea mea,
decât aș fi fost în singurătatea ta,
de melci care ne aleargă,
să depășim infinitul,
din cochiliile care ne țin strânși,
între promisiunile unor dezastre,
și reclamele ploilor de foc,
care ne-au incendiat cerul Fericirii,
pe malurile unor Cuvinte,
ce le-am crezut la fel de sincere,
precum ne este furtuna viselor,
care s-a abătut fulgerând coșmaruri,
în patul de iubire,
al Zilelor care ne-au mai rămas,
virgine.

81) Icoanele din bisericile Adevărului Absolut

Care să fie credința Timpului,
atunci când își vinde Clipele,
bordelurilor de Cuvinte,
din care ne alegem,
Zâmbetul necesar,
pentru a ne exclama,
împlinirea legământului,
cu Moartea,
din cugetele desfrânate,
ale Înțelepciunilor,
care și-au ales sexul oral al Frazelor,
drept icoane de pus în bisericile,
Adevărului Absolut.

82) Conștiința Iluziilor Vieții

Nu există Singurătate fără Viață,
precum veșnicie fără Moarte.

Toate Eternitățile,
nu s-ar descurca la cursurile Timpului,
dacă nu ar avea înscrise pe umerele lor,
numerele de înmatriculare,
pe care le-a memorat Infinitul,
la școala Morții.

Nici o Dorință,
nu și-ar fi putut depune,
candidatura Existenței,
dacă n-ar fi fost labirinturile unor fraze,
în care ne-am înecat Conștiința,
Iluziilor Vieții.

83) Râme după ploaia de foc

Poduri de rădăcini ale mormintelor adamice,
unesc malurile Absurdului,
pe care trec copitele creierelor,
ce încă n-au realizat câți neuroni sunt necesari,
pentru o palmă de pământ,
dată peste fața amintirii unui suflet,
care nu mai cântă a lebădă,
din scorbura Iluziei Vieții,
unde se aciuase pentru a-și proteja penele,
ale căror scris devenise insuportabil pentru Existență,
tocmai fiindcă învățase să zboare,
și nu se mai târa prin mocirlă,
ca râmele după ploaia de foc,
ale unei Deziluzii.

84) Desființarea Ordinii

Pălmi de Cuvinte pironite pe crucifixurile Creației,
sabotează putreziciunea unor Verbe,
căzând greu, adânc și surd,
de pe limbile asudate de lemn,
direct în fântânile din care se adapă sufletele,
nesupunerilor existențiale,
care în răzvrătirea lor,
fabrică Mântuitori pe bandă rulantă,
la școala de vietăți microscopice,
care nu sunt lăsate să crească,
pentru a deveni ghearele și colții care s-ar crede,
că doresc desființarea Ordinii,
unei Discipline,
a nimănui.

85) Rația zilnică de viață

Șanțuri de topoare,
sculptează în carnea de cremene a Istoriei,
scântei dintre cele mai luminoase,
care să aprindă Timpul,
încorsetat de prejudecăți,
iar focurile sale,
să se vadă până dincolo de Lume,
unde nu este nici durere şi nici suspin,
după cum ne predică,
crucile așezate simetric,
de o parte și alta a Păcatelor Originale,
din care ne servim rația zilnică,
de foame de viață.

86) Întrupare

Lacurile de sudoare stelară,
după muncile fără de odihnă ale Creației,
au devenit Apă a Vieții,
când Cuvântul,
ce urma să se întrupeze în Conștiință,
s-a apucat să o bea,
devenind dependent de ea,
dându-și,
până la ultima centimă de Eternitate,
pe care o mai avea,
în buzunarele sfinte ale Divinității,
devenind muritor,
însă unul atât de beat,
încât a căzut cu toată avuția lui existențială,
direct în mocirla Lumii,
unde neavând ce face altceva,
s-a întrupat,
și s-a apucat să înființeze,
Societatea de Consumat,
Iluzii ale Vieții.

87) Până azi

Roțile învârtite ale mitei divine,
au ajuns și la urechile de tablă ruginită,
ale sfinților afumați,
cu vinul sfințit al Mitei,
din icoanele făcătoare de minuni juridice,
ce stau agățate,
pe holurile interminabile,
ale parlamentului de vipere,
gata oricând să te otrăvească,
cu limbile lor bifurcate,
făcute din lemnul,
cu esența cea mai scumpă,
din galaxia Minciunii,
care s-a autoproclamat Adevăr,
de la Revoluția Viselor Neîmplinite,
până azi.

88) Adevăr supus

Libertatea,
este cea mai controversată coincidență,
a Iluziei Vieții,
fiindcă nu poate accepta Dreptatea,
decât în măsura,
în care-i convine,
dar nu vrea nici să existe haos,
fiindcă l-ar stăpâni mai greu,
decât pe o ordine,
a unei discriminări recidiviste,
pe care a mai susținut-o de atâtea ori,
în procesele de conștiință,
ale războaielor și torturilor,
la care a fost supus,
Adevărul.

89) Lumina stelei propriului Destin

Zarurile măștilor de ceară,
din muzeul ororilor unor Istorii prostituate,
au fost aruncate pe plita ploilor de foc,
ale Adevărului Absolut,
pentru a topi întreaga pletoră de Verbe,
care au muncit fără nici un folos,
la soclul Iluziilor Vieții,
care se desfătau în voie,
privind execuțiile Fericirilor,
legate de stâlpii infamiei,
pentru singura vină,
că ar fi ridicat ființa umană,
de la rangul de animal biped,
la cel de înger ale cărui aripi,
erau confecționate din lumina stelei,
propriului său Destin.

90) Rigor Mortis

La distileria Existenței,
au fost aduse stelele,
culese acum mai bine de o eternitate,
lucru care a nemulțumit-o,
satanic,
fiindcă le dorea,
cât mai proaspete,
nicidecum ofilite sau chiar și mai rău,
intrate-n faza de Rigor Mortis,
și toate acestea,
fiindcă nu dorea ca gradele Apei Vieții,
să fie mai puține,
iar Iluziile Vieții,
să nu mai poată avea,
ultimul Cuvânt întrupat,
de spus,
la tabla neagră a Destinului.

91) Morminte de Cuvinte

Greierii Absurdului,
au cântat toată noaptea existențială a Fericirii,
aria plăcerilor lumești,
ce părea că vine,
descompusă,
din mormintele de Cuvinte solitare,
ale sfinților părinți amari și crocanți,
pe care nu-i poate înghiți,
nici Mătrăguna,
iubirilor neîntinate,
ale Desfrâului moral,
care preferau pustniciile sentimentale,
din inimile obeze,
de atâta teamă ingerată,
prin bătăile propriilor Clipe.

92) Fonduri existențiale

Flăcările Iadului au început să se stingă,
din lipsă de fonduri existențiale,
iar sufletele păcătoșilor de serviciu,
dârdâie de frig,
lângă cazanele care până mai ieri,
clocoteau într-o fericire.

Vestea a ajuns și la Dumnezeu,
speriindu-L,
fiindcă Iluziile Vieții,
nu mai aveau încălzire centrală,
prin bisericile,
unor morminte pline de moaște,
iar credincioșii,
nu mai aveau propriul lor sens al Existenței,
și anume,
Teama,
care naște Societatea de Consumat Destine,
cât mai prăjite cu putință.

93) Refugiul Fericirilor

Mărturisirile cimitirelor de Simțiri,
întregesc imaginea apocaliptică a Viitorului,
în forțele unui regiment de glorie,
al interminabilelor cazne,
la care ne sunt supuse,
Fericirile,
nevoite să se refugieze,
pe malurile tainice ale uitării,
unde și-au săpat gropile propriilor morminte,
cu care și-au învelit,
pașii neterminați,
dintr-o lume,
a nimănui.

94) La crâșma Norocului chior

Zăngăt de arme ale plăcerilor,
pe ridurile letale ale Păcii,
izvorâte,
din sufletele patimilor de ceară,
ale lumânărilor aprinse,
pe ferestrele lacrimilor întredeschise,
trecătorilor însingurați,
ai pleoapelor pline de mistere,
ce veghează,
Absurdul solitar și invidios,
că nu-și poate găsi consoarta potrivită,
pentru ambițiile sale faraonice,
de a construi un adevărat imperiu,
al propriei sale Fericiri,
aprinsă în candelele,
ce străjuiesc,
bordelul Clipelor prostituate,
din inimile fără rost ale unui Timp,
care și-a pierdut agoniseala,
la crâșma Norocului chior.

95) Uși întredeschise

Locomotivele Viciilor,
 trag cu greu vagoanele Dependențelor,
prin gările jegoase,
 ale sufletelor lumânărilor de ceară,
care se topesc încet dar sigur,
pe coridoarele lungi,
reci,
 și pline de igrasie sentimentală,
ale Iluziilor Vieții,
cu dureri de cap,
din cauza curentului,
 făcut de ușile mereu întredeschise,
ale Morții.

96) Ploile vorbelor de duh

Secretele cerurilor răstignite,
pe căile Deșertăciunii,
au fost scoase la iveală,
de norii unei Dreptăți,
ce-au început să-și lăcrimeze,
ploile vorbelor de duh,
fără suflare,
din inima unui foc,
al Întunericului lăuntric,
surmenat și el,
de atâta tevatură,
în sala de judecată,
a unor simple Amintiri,
care și-au plătit ca avocat Timpul,
fiind convinse,
că într-o bună zi,
vor fi uitate.

97) Joc de domino

Într-o lume,
 unde Adevărul Absolut,
 a devenit oale și ulcele,
 prin cimitirele Creației,
Existența,
 este de la sine,
 experimentul unui Compromis,
pus pe masa Deznădejdii,
spre a fi feliat,
 în cât mai multe Minciuni existențiale,
din care,
 să se construiască,
 o mare festivitate al unui joc de domino,
unde fiecare Speranță,
să o ucidă prin cădere,
 pe următoarea.

98) Dacă nu ar fi existat Iertarea

Ce s-ar fi făcut Lumea,
 dacă nu ar fi existat Iertarea?,
s-ar fi transformat Paradisul,
 într-un alt tip de Infern
decât cel actual,
sau ar fi rămas,
 la vechile obiceiuri bisericești,
 din sufletele condamnate,
 la tortura Păcatelor Originare?

Cred că cel mai atins ar fi fost Dumnezeu,
care ne-având pe cine să ierte,
n-ar mai fi existat religii,
 care să-L aduleze,
 și nici Păcate Originare,
 pe care să le poată suprima,
în urma rugăciunilor genunchilor tociți,
 din creierele neuronilor falimentari,
pe piața neagră a Prostiei.

99) Plăceri carnale feliate

Cu toții plătim,
seninul mușcat din cerul inimii,
pe tarabele slinoase,
ale Societății de Consumat,
consumul viselor deșarte,
unde cocoșii dovediți,
a fi masculii feroce ai Amintirilor,
stau cu gâturile tăiate ale orologiilor,
pe caldarâmul Uitării,
dând ora exactă a Destinului,
unei Morți.

Voci de rugăciuni pline de suspine,
încă se mai hrănesc,
cu ceața sentimentală,
din cavourile unor Cuvinte,
intrate în descompunere,
pe paturile de vorbe goale,
ale plăcerilor carnale,
feliate de Iluziile Vieții,
pentru înmormântarea Fericirii.

100) Gusturile Fericirii

Dacă n-ar fi stat în tainele zborului Existenței,
Moartea,
cerurile s-ar fi destrămat,
iar în locul lor,
ar fi apărut Adevărul Absolut,
ce ar fi ținut în mâna Atoeteștiutoare,
Neantul.

Nici o stea nu și-ar fi aprins Destinul,
din întunecimea fără margini,
a unui Univers al Conștiinței,
care ne-a conștientizat Viitorul,
cernând cu parcimonie,
făina pâinii existențiale a Lumii,
atât de amară pentru gusturile Fericirii,
chiar dacă a fost îndulcită,
cu laptele clipelor scurs din ugerul Timpului.

101) Porțile simțurilor

Nu toate adevărurile mor la naștere,
dar toate se transformă în minciuni,
la maturitatea Iluziilor Vieții,
unde porțile simțurilor,
sunt închise de fiecare dată,
când calendarele existențiale ale Conștiinței,
ne arată,
că interesele meschine ale Viciilor,
au mereu zi de sărbătoare,
atunci când este vorba,
să pui oasele albite,
de Păcatele Originare ale străbunilor,
la treabă,
în folosul unei comunități,
de vorbe goale,
ieșite-n pauză de masă,
de la bordelul Existenței,
unde lucrează cu normă întreagă.

102) Epoleți de ceară

Retorica limbilor de lemn aprins,
în vâlvătăile scenelor pustiite,
de actorii Absurdului,
care-și joacă rolurile statorniciei,
în casele Înțelesurilor fără căpătâi,
care construiesc cu uneltele Neantului,
noi camere de tortură,
pentru maternitățile Speranțelor,
care par a se naște nebotezate de Destin,
într-o lume a infernului financiar,
unde cazanele caznelor cu smoală bancară,
ard la foc continu,
Deznădejdile,
pentru a se asfalta,
drumul obrazului gros,
al Ticăloșiei și Nimicniciei,
epoleților de ceară,
cu lumânări aprinse,
pe creștetul Războiului,
din noi înșine.

103) Lăturile unor Plăceri

Resturile aruncate de Creație,
Fericirii,
se numesc lăturile unor Plăceri,
care sunt mâncate imediat,
de porcii Ierarhiei,
ținuți în magazia de fierărie a Lui Dumnezeu,
unde se fabrică potcoavele Norocului,
ce vor acoperi copitele Amăgirilor,
pe drumurile aglomerate ale unor Clipe,
ce nu-și mai recunosc,
părinții facerilor de rele,
întrucât nu le-au plătit îndeajuns de mult,
pensia imbecilității alimentare a Absurdului,
pe care ar fi folosit-o,
la torturarea Zilelor,
atât de înfometate,
încât ar fi fost dispuse,
să le declare,
Eternități.

104) Un Vierme

Găini plicticoase de baliverne amare,
scormonesc prin țărâna Cuvântului,
crezând că vor mai găsi câte un Vierme,
în vârful Ierarhiilor sociale,
pe care să-l sfârtece,
cu ghearele bordelurilor de legi infernale,
direct în ciocurile sărăciei de Înțelesuri,
ale limbilor înghețate bocnă,
pe lacul de sudoare,
al unor pescari de Șanse,
care nu au prins,
nici măcar o virgulă amărâtă până acum,
proveniți din suburbiile unei Realități,
a Absurdului.

105) Pirostrii de chibrituri

Libertatea și-a pus,
pirostriile de chibrituri în cap,
atunci când s-a oferit,
de nevastă Dreptății,
aprinzându-și părul Zilelor,
care i-au mai rămas,
într-un moment nefast,
din calendarul focurilor de tabără,
în jurul cărora,
se strâng,
mulțimi de Vise,
unele mai deznădăjduite decât altele,
dar prinse în dansul infernal,
al Societății de Consumat,
Decepții.

106) Onoratul primar

La târgul de încălțat boi,
e forfotă mare,
fiindcă a mers zvonul,
că se aduc pantofi din pielea Iluziilor Vieții,
lăcuiți de sudoare,
făuriți la muncile în zadar ale Destinului,
corupt până în măduva oaselor,
de Norocul beat,
care doarme în șanțurile unei Prostii,
ce a pus stăpânire pe întregul ținut,
căruia nu-i mai sună deșteptarea,
de când cocoșul primăriei vorbelor goale,
a fost mâncat de onoratul primar,
al Nonsensului existențial,
care i-a confundat cotețul,
cu propria lui cameră de inițiere,
în arta amorului unei Inteligențe,
care s-ar fi vândut pe mai nimic,
Morții.

107) Înaltă academie de științe

Cât de sărace cu duhul,
mai pot fi stafiile vorbelor în vânt,
din cimitirele frazelor deșarte,
publicate,
în cele mai recunoscute,
treceri în revistă ale Absurdurilor,
încât să ajungă,
a prescrie tratamente,
bolnavilor de Fericire,
din sanatoriul de boli mintale,
devenit,
înaltă academie de științe,
pe care a fondat-o Dumnezeu,
când a realizat că nebunia,
este mai apropiată Adevărului Absolut,
decât toate Iluziile Vieții,
la un loc.